

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

50. ÅRGANG

NUMMER 3

DECEMBER 1972

»Herluf Trolle anførte Flaaden de første Aar af Syvaarskrigen. Han var en Adelsmand af ædel Tænkemaade og ikke bange for at vove Livet.

Da engang hans Ven den lærde Niels Hemmingsen talte med ham om de mange Farer, som han udsatte sig for paa Søen, og mente, at han burde spare sig selv noget mere, saa svarede han:

»Hvorfor er vi Adelsmænd? Hvorfor bærer vi Ordener og gyldne Kæder? og hvorfor ejer vi Herregaarde? Vil vi nyde Landets goder, maa vi heller ikke krympe os for Faren naar det gælder!«

I den sidste Kamp, han kæmpede, blev han haardt saaret i venstre Arm og Ben,

men vedblev ligefuldt at lede Kampen. Da Slaget var endt, vilde han ikke tillade Lægen at forbinde ham, før alle de andre haardt saarede var forbundet. Af den Grund gik der Koldbrand i Saaret, og faa Uger efter døde han.

Hans Hustru hed Birgitte Gøye, og hun var ligesaa ædel som han.

De havde selv ingen Børn, men gav ellers et godt Bevis paa Kærlighed til de smaa. Thi de bortskænkede deres store og smukke Ejendom Skovkloster nede ved Næstved, for at der kunde oprettes en Skole og Opdragelsesanstalt deraf, og det er denne Skole, som nu kaldes Herlufsholm.«

(Nicolaj Nielsen: »Danmarkshistorie«, 1914)

Herloviandersamfundets bestyrelsesmedlemmer og embedsmænd m. v.

Chefredaktør Kaj Dorph-Petersen ('43)

Gutenberghus

Vognmagergade 11

1148 København K

Tlf. (01) 15 19 25

Direktør Ernst Schaumburg-Müller ('29)

Tårnbæk Strandvej 113

2930 Klampenborg

Tlf. (01) 63 07 80

Advokat John Richter ('47)

Grønnehavestræde 5

4500 Nykøbing S

Tlf. (03) 41 52 15

Kontor: Algade 48, Nykøbing S.

Tlf. (03) 41 51 82

Civilingeniør Klaus Aarup ('51)

c/o Knud Lindberg A/S

Islevdalvej 200

2610 Rødovre

Tlf. (01) 94 38 00

Advokat Jan Trier ('58)

C. F. Richsvej 57 st.

2000 København F

Tlf. Go. 4482

Kontor: Frederiksborggade 15

1360 København K. Tlf. (01) 14 32 36

Stud. med. Mikkel Vass-Sørensen ('70)

Åbakkevej 68

2720 Vanløse

Tlf. (01) 71 80 59

Redaktør Torben Holm ('68)

Kirke Fjenneslev

4173 Fjenneslev

Finn Kirstein ('59), suppleant

Ved Lindevangen 16

2000 København F

Tlf. (01) FA 39 12

Jørn Thomsen ('31), revisor

Classensgade 60, København

Tlf. (01) ØB 68 25

— — —, suppleant for revisor

Leif Berg ('19), decisor

Overgaden oven Vandet 52

1415 København K

Tlf. (01) SU 70 59

Mogens Andreassen ('29)

suppleant for decisor

Holck Winterfeldts Allé 4 a

2900 Hellerup

Tryk: Dagbladets Bogtrykkeri, Køge

ÆRESMEDLEM TOLSTRUP

Professor Flemming Tolstrup ('24) trak sig tilbage som Herloviandersamfundets formand ved generalforsamlingen i marts — og ved samme generalforsamling udnævntes han til æresmedlem af samfundet.

De mange ord, der blev sagt til Tolstrup på, før og efter generalforsamlingen, udtrykker ganske godt motiveringen for æresmedlemsskabet, men det er alligevel rigtigt at give kvintessensen her i bladet.

Der er ingen romantik i, at en formand ved sin fratræden bliver æresmedlem — det er en usædvanlig hædersbevisning, som samfundet kan yde for en usædvanlig indsats.

Rent historisk er baggrunden den, at Herloviandersamfundet i en periode i fyrerne var ved at splittes i to omtrent lige store fløje — den ene samledes om den daværende formand Viggo Loft og om Erik Dreyer, der særlig var eksponent for denne fløjs synspunkter. Den anden fløj havde Tolstrup som formandskandidat og samledes om ham.

Ved generalforsamlingen den 10. marts 1947 mødte over 250 medlemmer frem for at udkæmpe et bråvallaslag — og det lykkedes også: den ene part fik 118 stemmer, den anden 110. Der så med andre ord ud til, at Herloviandersamfundet skulle knække midt over. At det ikke skete, skyldes dels Erik Dreyer, som et par år efter blev formand — og ved sin afgang som formand udnævntes til æresmedlem — og dels skyldtes det Flemming Tolstrup, der afløste Dreyer som formand for snart 11 år siden. De to — og naturligvis også en del andre besindige i begge fløje — fik kørt udviklingen derhen,

at bataljen nu kun er munter historie og Herloviandersamfundet stadig i bedste velbefindende. Og så lå det jo snublende nær, at Tolstrup også skulle kåres til æresmedlem.

Fra marts 1958 har Tolstrup været medlem af bestyrelsen — og formand har han været fra marts 1962 til marts 1972. Det har været en god — men bestemt ikke udramatisk — periode for Herloviandersamfundet, hvor kunsten bestod i at holde balancen under et forløb, hvor nye årgange med nye tanker og idealer blev mere og mere talstærke, mens ældre årgange med deres indsrilling og deres meget stærke følelser for skolen og samfundet tyndede ud. Det lykkedes Tolstrup at holde balancen — Herloviandersamfundet blev i hans tid til en forening, der giver yngre og ældre samme ret og samme placering. Den overbærende indstilling, retten til at kræve respekt om sig, forsvandt umærkeligt fra de ældre — og ønsket om revolte, trangen til at drille, forsvandt i samme takt fra de yngre.

Håbet om at bevare det bestående er naturligvis stadig de højere årganges særkende i som udenfor Herloviandersamfundet — håbet om at udvikle og forny er tilsvarende de yngres. Men Tolstrups formandsskab hindrede både gaullisme og studenteroprør inden for foreningen — og han efterlod sig et Herloviandersamfund, der var i mønstergyldig velleje stand.

Og sin vane tro arbejder han fortsat videre for Herloviandersamfundet.

Kaj Dorph-Petersen ('43).

Til Forstanderen for Herlufsholm
Skole og Gods,
br. Baron Axel Reedtz-Thott,
Gaunø, 4700 Næstved.
Kære Stander.

Med venlig hilsen.
Torben Holm ('68),
»Åvik«,
Värestorp pr.
31500 Ränneslöv,
Sverige.

ÅBENT BREV

Tillad mig at starte med et citat:

»Har du lagt mærke til, hvem der anbefaler nej til EF? Det gør de typer, som altid rakker ned på de samfundsværdier og moralbegreber, vores daglige tilværelse hviler på.

Nej-sigerne udgør de negative kræfter i vort samfund.«

Sådan skrev du i en annonce, som du forud for afstemningen om EF lod indrykke i 27 københavnske distriktsblade. I et 6-spaltet format.

Den slags store håndbevægelser får mig naturligvis til at behandle skrivemaskinens taster med nogen omhu. Jeg stemte nemlig nej, men alligevel føler jeg mig ikke som nogen udpræget negativ kraft. At vi alle stemmer efter vores overbevisning er vel netop et af demokratiets karakteristika, og at du er god for »et tocifret millionbeløb« indebærer formodentlig ikke naturnødvendigt, at alle vi andre er dårlige.

Jeg tilføjer, at jeg naturligvis ikke anfægter din ret til at være tilhænger af EF, og at jeg ikke ønsker en politisk diskussion i dette blads spalter, men at jeg gerne tager den op andetsteds, hvis du måtte ønske det.

Jeg tilføjer ligeledes, at jeg naturligvis forstod din fine hentydning, og umiddelbart efter afstemningen solgte jeg mit hus, og har nu taget ophold i Sverige sammen med min familie.

Nu er der altså mindst 2 negative kræfter mindre i dit samfund. At vi var mindst lige så glade for at bo i vores beskedne bondehus, som du formodentlig

er for at bo på dit slot, siger vel sig selv.

På denne baggrund håber jeg, at du tillader mig endnu et citat: Det stammer fra det interview med dig, som var aftrykt i dette blad i september 1970. Heri siger du bl.a.:

»... det ville være lykkeligt, hvis vi havde tid til at lære drengene, hvordan de skulle opføre sig i det daglige. Jeg tænker simpelthen på sådan noget som at spise ordentligt, te sig ordentligt i samværet med andre mennesker...«

Hvis du sammenholder denne udtalelse med den først citerede, forstår du sikkert min forvirring og mit direkte spørgsmål:

Hvad forstår du egentlig ved at »te sig ordentligt i samværet med andre mennesker«? Og hvordan kunne du tænke dig at lære diplene det?

Måske synes du, at spørgsmålet er lidt pjattet, men med den vigtige post, du indtager på Skolen, er det jo ikke helt ligegyldigt, hvad du mener, — og hvad du i tidens løb gør.

Anskuelsesundervisning er jo en glimrende ting, hvis den bliver grebet ordentligt an.

Du skriver i annoncen, at bl.a. jeg »altid rakker ned på de samfundsværdier og moralbegreber, din daglige tilværelse hviler på. Lad mig i den forbindelse svare, at hvis annoncen er udtryk for det stude, din moral befinder sig på, så må jeg med Ekstra Bladet karakterisere den som »anløben«, og i øvrigt dybt beklage, at du er »min« Skoles fornemste repræsentant. Et sådant hverv mener jeg nem-

lig bør forbindes med et vist mål af værdighed.

Naturligvis kunne annoncen undskyldes med, at kampens hede kæmper blev overophedede, men nu ligger det jo sådan, at når man benytter et reklamebureau til at formidle sine synspunkter, så er det normal praksis, at der går nogle dage fra ideen er fostret, og til den bliver præsenteret i aviserne. Dette kan selvfølgelig ofte være irriterende, men på den anden side er det jo en sikkerhedsventil, som åbner masser af muligheder for at fortryde — i tide!

At du foretrak at gemme dig i anonymitetens sorte hul, forstår jeg glimrende.

Nuvel:

Som du sikkert har bemærket i tidligere numre af dette blad, har jeg haft nogle besværligheder med Herluf Trolles udtalelser om de gyldne kæder. Jeg har fundet ordene frem:

»Vide I, hvorfor vi bedde Herremænd, hvi vi bærer Guldkæder og have Jordegods og vilde være yppermere og højere agtet end andre?«

Desværre må jeg blankt indømme, at jeg ikke længere er i stand til at give et fornuftigt svar på det udmærkede spørgsmål. Men da du jo dels er den højeste ansvarlige for at stifternes ånd bliver agtet, og deres ord efterlevet, og da du dels deler skæbne med Herluf Trolle, ser jeg med stor forventning frem til dit svar.

Torben Holm.

PERSONALIA

— '29

Den 93-årige »Nært«, fhv. lektor *Johannes Ferdinand* ('98) tager stadig del i, hvad der sker omkring ham, og var med i en for-dømmelse af ledsagemusik til naturfilm i Politiken 30. oktober.

Civilingeniør *Johan Hedemann Baagøe* ('10) er blevet ridder af Danebroge, ikke mindst som anerkendelse af hans arbejde for sin hjemby Fredericia og byens museum. Museet har nu fået hans store samling af lamper, lysestager, lygter m.m., indsamlet under mangeårige studier af belysningens udvikling. Han forbereder udsendelsen af en bog om lamper og lysestager, men savner en mæcén, som kunne hjælpe med udgivelsen. Er der nogen, som vil bistå, er hans adresse: Vendersgade 50, 7000 Fredericia.

Arkitekt *Helge Finsen* ('15) har udsendt en bog om Baalbek i Libanon og i Skriftsamlingen fra det danske institut i Rom fortalt om sine opmålinger af det romerske teater i Bosra i Syrien.

Direktør *Leif Berg* ('19) har fået en statuette af Christian IV, som

overborgmester *Urban Hansen* overrakte ham som tak for hans offervilje til at pynte på Christianshavn, nærmere bestemt istandsættelsen af hans hus i Overgaden oven Vandet.

Generallæge *Mogens Winge* ('26) er blevet kommandør af Danebroge og er fratrådt på grund af alder.

— '39

Landsretssagfører *Knud Byskov-Ottosen* ('31) har fejret 25 års jubilæum som advokat i Næstved. Han er formand for Næstved Erhvervsråd.

Chefredaktør *Arne Grum-Schwensen* ('36) er blevet ridder af Danebroge.

Civilingeniør *Mogens Schlüter* — »Mugge« — ('37) har efter 10 års virke trukket sig tilbage som formand for Næstved Amatørszene. Sognepræst *Johannes Arne Hansen* ('38) er flyttet fra Kastrup ved Vordingborg til embedet som sognepræst for Fejð menighed.

Forstanderen, baron *Axel Reedtz-Thott* ('39) har på søndage i september åbnet en del af sine private sale for publikum.

— '49

Arkitekt *Bjørn Bindlev* ('41) har udarbejdet et omfattende datasystem til styring af byggeprojekter; han underviser arkitekter og byggeteknikere.

Overlæge, dr. med. *Steffen Gjølrup* ('43) var med til at tilrettelægge verdenskongressen i København om fremtidens læger.

Formanden, chefredaktør *Kaj Dorph-Petersen* ('43) er med sin frue Hanne Sommer flyttet fra Birkerød til Kokkedal og har samtidig erhvervet et gammelt bondehus i Højerup ved Stevns Klint til weekend-bolig.

Direktør *Ebbe Christensen* ('43) har sagt farvel til Kastrup og Holmegård Glasværker for at blive chef for Gutenberghus-Koncernen. Han forlader sin stilling som chef bl.a. for »Mugge« Schlüter ('37) for at blive chef for sin klassekammerat *Kaj Dorph-Petersen*.

Prokurist *Erik Langkjær* ('44) er blevet underdirektør i Aller Reklamebureau A/S.

Komponisten, mag. art. *Jan Mægaard* ('44) blev pr. 1. juli 1971 professor i musikvidenskab ved Københavns Universitet, og i sommeren 1972 belv han dr. phil. på en meget stor og rost afhandling om komponisten Arnold Schönberg: »Studien zur Entwicklung des dodekaphonen Satzes bei Arnold Schönberg«.

Chefredaktør *Bent Thorndahl* ('47) har deltaget i en tur til Kina for nordiske pressefolk.

Læge *Jørgen Bojsen-Møller* ('48) er med hæder belvet dr. med.

Apoteker *Holger Lykke Ewald* ('49) er i færd med at ombygge sit apotek i Hobro, en affære, der strækker sig over 1½ år. Hans anden store interesse, det kulinariske med speciale i oenologien, gav sig udslag i, at han valgte vinene til daværende statsminister Krag's middag for Kosygin i Skiveren, desuden har han som med-

REDIGERET AF FLEMMING TOLSTRUP ('24), STRANDVEJEN 132, 2900 HELLERUP

lem af La Confrerie des Chevaliers deltaget i selskabets optagelse af besætningen fra Apollo 14 og med sin kone gav han opskrift på et »elskovsmåltid« i »Eva«.

— '72

Adjunkt *Gert Olsen* ('53) er blevet medlem af styrelsen for Foreningen af fysik- og kemilærere ved gymnasier og seminarier; Næstved Kunstforening, som han er formand for, har fejret 40 årsdag under hans ledelse.

Fuldmægtig *Lennart Konow* ('54) er blevet vicekontorchef i Kommunernes Landsforbund; i Danmarks Jurist- og Økonomforbunds blad *Debat* og *Orientering* har han været med i en debat om det juridiske studium.

Skuespilleren *Stig Hoffmeyer* ('58) var med i Svalegangens sommerrevy i Århus' Tivoli-Friheden.

Skuespilleren *Joan Bille* ('62) er engageret af Det kongelige Teater til »Den hvide Strømpe« i Holbergparfrasen »Rene ord for pengene«.

Cand. polit. *Hans Kierkegaard* ('66) er blevet sekretær i Monopoltilsynet.

VARIA

Herlufsholm Skole har adopteret m/s *Zaire*, en nybygning til A/S Der Dansk-Franske Dampskibsselskab. Samme dag som skibet løb af stabelen havde det besøg af 54 diplo m.m. under ledelse af adjunkt *Gert Olsen* ('53).

Der er blevet indrettet ridestier i Herlufsholms skove og anlagt en »kondisti«.

Af dansk-amerikaneren Alfred Jacobsens efterladte formue har *Herlufsholm-Fonden* fået 200.000 dollars.

DØDSFALD

Amtmand *Knud Glente* ('20) døde den 27/6 1972.

Forpagter *Hartwig Fabricius* ('05) døde den 14/8 1972.

Civilingeniør *Mogens Ledertoug* ('46) døde den 10/10 1972.

RUNDE FØDSELSDAGE I 1973

1.-1. overlæge, dr. med. *Torben Iversen* ('41) 50 år.

3.-1. læge *Johannes Ørberg* ('01) 90 år.

3.-1. oberstløjtnant *Niels Erik Alling Møller* ('41) 50 år.

10.-1. fhv. politimester *Thomas Beckett* ('21) 70 år.

13.-1. grosserer *Svend Aage Holst* (IV '14) 75 år.

15.-1. professor *Jørgen Lehmann* (IV '14) 75 år.

18.-1. advokat *Jan Olivarius Hansen* ('40) 50 år.

9.-2. civilingeniør *Asger Kring* ('06) 85 år.

13.-2. major *Niels Blume-Knudsen* (R '31) 60 år.

23.-2. direktør *Ejner Svarre* (R '29) 60 år.

2.-3. statsskovrider *Bent Engberg* ('41) 50 år.

6.-3. ingeniør *Peter Werner Larsen* ('42) 50 år.

7.-3. arkitekt *Bjørn Bindlev* ('41) 50 år.

12.-3. translator *Erik Valløe* ('42) 50 år.

16.-3. fhv. viceskoleinspektør *Johannes Prip* ('07) 85 år.

22.-3. landsretssagfører *Knud By-skov-Ottosen* ('31) 60 år.

5.-4. læge, dr. med. *Kai Hedemann Baagøe* ('06) 85 år.

23.-4. landsretssagfører *Thure Krarup* ('31) 60 år.

26.-4. fabrikant *Hans Jørgen Winther* (R '30) 60 år.

26.-4. dyrlæge *Ove Preben Christensen* ('42) 50 år.

28.-4. fhv. prokurist *Børge Dan* ('16) 75 år.

28.-4. læge *Kay Abrentecht* ('21) 70 år.

5.-5. kammerherre, greve *Fredrik Reventlow* ('10) 80 år.

10.-5. oberstløjtnant *Frode Kirkebjerg* ('06) 85 år.

11.-5. skovrider *Niels Tulstrup* ('41) 50 år.

19.-5. skibsmægler *Niels Eigil Stage* ('17) 75 år.

21.-5. grosserer *Olav Melbye* (IV '13) 75 år.

28.-5. grosserer *Jørgen Cramer Johnsen* (R '30) 60 år.

30.-5. fhv. amtslæge *Johannes Jørgensen* ('16) 75 år.

7.-6. civilingeniør, baron *Iver Reedtz-Thott* ('42) 50 år.

9.-6. købmand *Carl Thiess Rasmussen* ('12) 80 år.

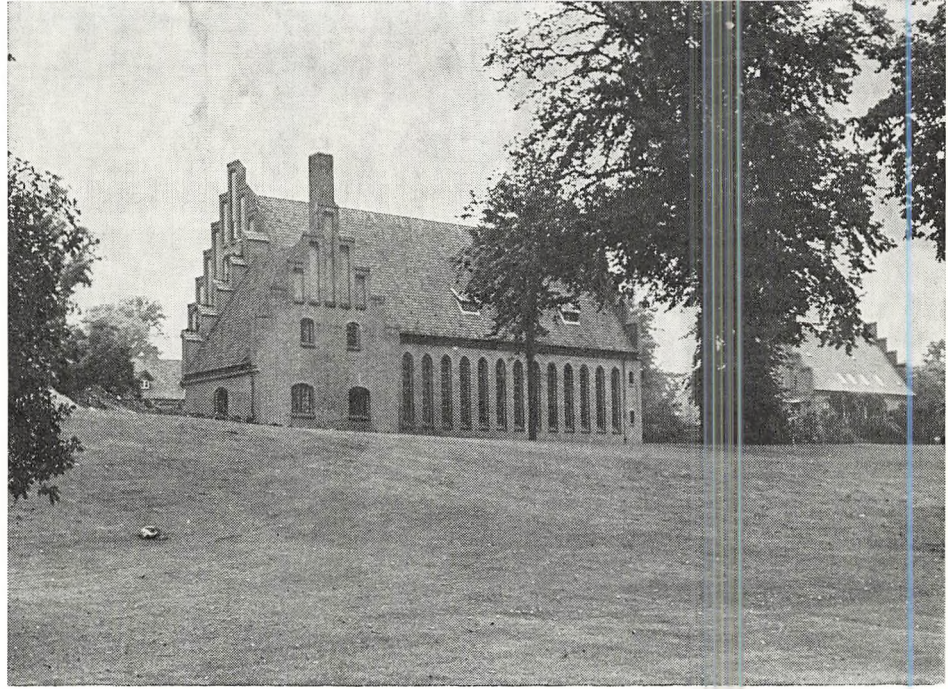
16.-6. grosserer *Tage Friis-Hansen* ('31) 60 år.

27.-6. landsretssagfører *Flemming Schrøder* ('41) 50 år.

HERLOVIANERE

AF EN AF DEM

ARTIKEL FRA
ILLUSTRERET
TIDENDE
1898

Hans Ekscellence Geheimekonferensraad C. Hall, Forstander for Herlufsholm Skole og Gods, fejrer om kort Tid sit Jubilæum...«

Saaledes lød den Efterretning, som en af os havde læst i »Næstved Avis«, der laa fremme hos Sygeinspektøren — enten var det den Gang gamle Leth eller Sortepetersen. Lærerne drak hver Dag Kaffe sammen efter Bordet — vi smagte aldrig Kaffe undtagen hjemme i Ferierne — og saa havde vi Lov til at sætte os ind i Sygeinspektørens Værelse i de tre Kvarter, som laa imellem den afsluttende Bordbøn og Læsesalen kl. 1½. Mange Gange stjal vi hele Haandfulde af de Pebermynter, Sortepetersen brugte til Belønning til dem, der tog Levertran hos ham, og saa sad vi og gnaskede dem i hans amerikanske Gyngestol, mens vi læste Ivanhoe, Ingemann, »Næstved Avis« og »Punch«.

Naar Ekscellensen skulde have Jubilæum, maatte vi nødvendigvis faa en Fridag, og dermed var Begivenhedens Betydning for os slaaet fast. Det trak endog op til at blive noget temmelig usædvanligt, thi da vi om Lørdagen fik vore Ugepenge udbetalte — 20 Øre i Forberedelses- og 1ste Klasse, 25 Øre i anden, 35 i tredje og vistnok helt op til 50 i fjerde for at kulminere med 10 maanedlige Kroner i sjette — meddelte Læreren os, at vi hver skulde give noget til en Jubi-

læumsgave til Forstanderen. Snart indfandt han selv og hans Familie sig. Og nu forlød det, at der skulde være Middag med Vin og Lagkage for Disciplene og Bal bag efter — alt sammen lige som paa Trolledagen — og Godssets Funktionærer vilde nok bringe Ekscellensen et Fakkeltog.

Naar jeg og min eneste Ven — vi holdt ikke meget af hverandre i den Tid, vi Herlovianere — spadserede vore daglige Ture i Raadmandshaven og talte om vor Fremtid, der først og fremmest beskæftigede os, fordi den vilde blive Befrielsen fra Øjeblikkets forhadte Tilværelse, saa kunde det hænde, at vi mødte en gammel Herre i Pels, støttet til en yngre Mands Arm. Under Hatten vældede et stort, hvidt, krøllet Haar frem, og de lyse Øjne stirrede saa underlig langt hen for sig. Vi hilste. Den gamle Herre nikkede til os med et Smil, der gjorde hans Ansigt saa indtagende og næsten kærligt, og den unge tog sin Hat af og sagde venligt: »God Dag, Dreng, har I det godt?«

»Det var Ekscellensen«, sagde min Ven, som var i en højere Klasse end jeg, og som havde lært uhyre meget. »Det var den gamle Hall og hans Søn.«

Jeg vendte mig om efter dem. Under-

lige Forestillinger om noget meget højt og meget fornemt vaagnede i mig ved at se denne gamle Mand saa tæt ved. Thi han var den eneste Ekscellence, jeg nogen Sinde havde set. Min Ven forklarede mig, at han var saa fornem, at han gik forud for alle Ministrene i Danmark, og han var Ridder af Elefanten, der var noget saa fint, at det slet ikke kunde sammenlignes med de Ordner, vi havde set Dragonofficererne fra Næstved bære ved Trolleballet. Og denne gamle Mand, der nu møjsommeligt gik sin Runde i Parkens Gange, klædt i Pels, skønt vi ikke en gang havde Overfrakke paa, synligt langt borte mellem de store Træer, hvorfra Løvet dryssede ned over ham ... det var *ham*, som havde bestemt baade Krig og Fred, sagde min Ven, og som gennem mange, mange Aar havde levet sammen med Konger og de fineste Folk i Slottene i Kjøbenhavn. Aldrig har nogen Mand været saa stor i mine Øjne som denne Olding. Aldrig har jeg nogen Sinde senere følt en saa mystisk Ærefrygt for noget Menneske som for Ekscellencen under Herluf Trolles Bøge.

En Dag kort før Jubilæet skete det vidunderligste, jeg havde oplevet, siden min Fa'r i en Sommerferie havde invite-

ret mig med paa en Tur til Hamborg. Jeg gik alene paa det Sted, der hedder »bag Kirken«, og som altid var jeg meget trist, længtes meget hjem og tænkte paa, hvordan jeg skulde faa mine Forældre til at tage mig bort fra den forhadte Anstalt. Da kommer atter Ekscellencen gaende med sin Søn, og jeg blev blodrød i Hovedet, da jeg hilste. Ekscellencen standsede foran mig og spurgte mig om noget. Hans Stemme var saa svag, og jeg var saa forvirret, at jeg slet intet forstod. Saa gentog Hr. Oluf Hall: »Min Fader spørger dig, hvad du hedder, min Dreng?« Jeg nævnede Navnet. Det varede en lille Smule, inden nogen af os sagde noget. Men pludselig hørte jeg Ekscellencen sige, som kom det langt, langt borte fra: »Rigtig, rigtig — nu husker jeg ...« Og saa løftede han Haanden og klappede mig paa Haaret. Jeg føler endnu, hvor denne Haand rystede ... »Sæt din Hue paa, min Dreng, og hi's din Fader fra Hall,« sagde han saa med sin svage Stemme og gik videre. Men jeg blev staaende og følte pludselig med intensiv Tydelighed en uhyre Respekt for min Fader, der kendte en saadan Mand. Og der var for mig en sælsom Klang i disse to Ord: fra Hall — ikke andet, ikke

mere, blot dette Hall havde han sagt om sig selv, han, som jeg tænkte mig ved Kongens Side, bøjet af sine tunge, tunge Ordenskæders Vægt.

Saa skyndte jeg mig op paa Værelset — vi var fire om at dele det — for at skrive hjem om alt dette.

Endelig kom da Jubilæumsdagen som Fridag. Nogle Dage før havde vi været oppe i Forstanderboligen for at se vor egen Present til Ekscellencen, et Sølvblækhus, indkøbt i vort Navn af Rektor, ogsaa kaldet Heis (*εις*), med samt sin Hustru, almindelig benævnet Mia (*μια*). Vi havde Ordre til at møde til Middagen, Kl. 3, i vort Stadstøj. Og saa fik vi Suppe, Steg og Kage med Rødvind til, ganske som paa Konfirmationsdagen og til Trollefesten. En mere blækagtig Vædske end den, der serveredes ved disse højtidelige Lejligheder, er sjælden bleven udgivet for Vin; vi lagde altid Mærke til, at de fremmede — Forældre, voksne Gæster, Konfirmandens Søskende o.lign. — aldrig drak mere end et eneste Glas af den, men mellem os ansaas det for flot at tulle saa meget i sig som muligt, uden at Lærerne opdagede noget.

Om Aftenen var der Bal i Festsalen, eller som den altid under store Vanskeligheder blev kaldt: Solenniterssalen. Her hang paa Væggen alle Herlufsholms Forstandere, lutter meget fine Folk, men alle saa underlig uvirkelige, at jeg aldrig rigtig har kunnet tro paa, de nogen Sinde have været levende Mennesker. Salen straalte af Forgyldning, og der er malet Blomster og Frugter paa Dørene. Naar vi paa en Festdag, pyntede saa godt vi selv kunde, vandkæmmede og med rene Hænder, samledes her oppe under Billederne af Herluf og Birgitte og alle de Kaas'er og Huitfeldter, naar Baronerne og Greverne fra de omliggende Herregaade kom kørende og med dem Officererne fra Næstved og — de fineste af alle — Forstmændene i deres grønne Uniformer og Fjerbuske i Hattene, ja, saa kan det nok være, at en og anden af os følte, at der var noget ved denne Skole, som adskilte den fra de andre, at vi alligevel havde det

anderledes end Drengene i Latinskolen derhjemme i den lille Provinsby, og at det var Pokkers flot, dette at kunde kalde sig Herlovianer.

Maaske følte jeg det tydeligst hin Aften, da der pludselig blev ganske stille i den gyldne Sal, da Stimlen af Voksne og Børn ordnede sig som paa Kommando, saa der blev en bred Vej i Midten — og da Ekscellencen langsomt kom gaaende fra Forstanderboligens Værelser, bøjende det hvide Hoved til begge Sider som en kongelig, og dog saa naturlig Hilsen, fangende alles Øjne og selv med et lyst, lykkeligt Skær i sine. Han standsede omtrent midt under den store Lysekroner. Et bredt, blaat Baand, der saas under den sorte Kjole, bar paa den ene Side, lige ved Benklædernes Lomme, en lille hvid Elefant, hvis Dækkens og Taarns Stene jeg tydeligt kunde iagttage fra min Plads. Først var det den, der optog mig mest, men snart kom en gammel, rystende Haand og greb om den, saa den helt forsvandt for mig. Saa saa' jeg paa den fornemme Mands Ansigt — og idet jeg uvilkaarlig kom til at tænke paa det, han havde sagt til mig, følte jeg noget næsten ømt og varmt ved at betragte dette smukke Hoved med det bølgende hvide Haar, de milde Øjne og det lyse Smil over Oldingetrækkene. Jeg tror, han holdt Tale, mens hans rystende Haand famlede om Ordenstegnet. Men jeg har intet hørt. Jeg syntes, han var saa gammel, som intet andet Menneske kunde være, og ogsaa saa fornem, saa god og saa stor, at jeg altid maatte huske dette Øjeblik, da jeg stod ham ganske, ganske nær... Og det vidste jeg, at en saadan Forstander havde ingen andre end vi Herlovianere.

Men hvor kunde de følgende Dage ikke være forfærdelige! Vi ere mange, som den Gang have lidt, rent fysisk saa vel som sjæleligt, saa intensivt, at Tanken derom alene kan bringe en Gysen med sig, selv nu henved 20 Aar efter. Og vi, der vide, hvoledes Hjemveen kan gnave og nage et Barnesind, saa den bliver som en akut Smerte, vi, der have følt

de andre Disciples Drilleri og Kaadhed ikke som det, den var: Drengestreger, men som en oprørende og raa Ydmygelse — vi se endog de enkelte lyse Minder fra vor Barndom paa Herlufsholm gennem en tæt Taage som den, der dugger Øjet, før Graaden kommer.

Der var altid værst lige efter, at en Ferie eller en Fest havde afbrudt Hverdagslivets graa Øde. Jo længere, der var mellem disse Afbrydelser, især i Vintermaanederne, desto mere sløvedes man, og desto omhyggeligere lukkede man sig inde i sig selv. Dagene kom og gik og lignede hverandre saa stærkt, at det ikke var muligt at skelne dem fra hverandre paa andet end de lidt flere eller lidt færre Prygl, de bragte med sig. Det var den Gang, som vi senere have faaet at vide, sidste Del af Herlufsholms store Forfaldsperiode, der snart med bydende Nødvendighed skulde hidføre den ny Tid, som vort Hold ikke oplevede. De fleste af Lærerne vare gamle Karikaturer, hvis eneste Middel til at skaffe sig Respekt var Spanskrøret. Tonen mellem Disciplene var raa og til den Grad depraveret, at det er de færreste af os, der ikke have Grund til at skamme sig dybt over en eller anden ond Handling, begaaet med fuldt Overlæg over for en af de mindre Kammerater, fordi vi selv en Gang havde været udsatte for nøjagtig det samme. Det var et Helvede, vistnok endogsaa for de allerstørste og allerstærkeste.

Om Vinteren kom Gangkonen, fromme Marie, der altid bar Hovedet paa Skæv, præcis Kl. 6½ ind paa Sovesalen og kimedede med en stor Klokke. Saa havde vi et Kvarterstid til at klæde os paa, dels i den iskolde Vadskesal, dels i vore Værelser med et Bord, nogle Stole og fire-seks Skabe som eneste Møblement. Saa var der Morgensang, og straks efter gik Gangkonerne rundt mellem Bordene i Læsesalen, hvor hele Skolen sad sammenstuvet, og skænkede varm Mælk i de Krus, vi selv medbragte og selv skulde holde rene. Hertil hørte store Skiver Rugbrød med tyndt Smør. Umiddelbart

efter begyndte Lektuelæsningen for de tre underste Klasser i samme Sal, som Madosen endnu hang i, og for de fire ældste Klasser paa deres respektive Værelser. Og paa Slaget 8 kimedede Klokken til Skoletimerne. Ikke en Gang, om vi havde villet, havde vi i den lange Tid fra 6½ til 11 kunnet faa en Mundfuld frisk Luft, thi der var ikke Tid. Men hvem gad ogsaa gaa ud i Kulden og Mørket, naar det dog ikke var muligt at fjerne sig mere end nogle Skridt fra Skolebygningen? Fra 11—12 havde vi fri, og selv om Vinteren vare de fleste af os ude paa denne Tid. Thi Værelserne vare uboelige. Der var ingen Ryg på Stolene, Bordet stod ikke fast paa sine Ben, og dets Plade var fedtet og forskaaret, Vinduerne havde ingen Gardiner, Væggene vare nøgne og klamme, Døren stod aaben hvis den stærkeste af de 4—6 Drengene, der delte Værelset, ønskede det, eller Kakkelovnen blev gjort glødende, hvis det passede ham. Saa fuldstændigt, som vi den Gang manglede et Hjem med dets Hygge, dets ordnende og underordnende Vilje, have kun de fattigste Børn i de daarligste Familier været berøvet denne Støtte. Der var ikke til at være i disse Rum, hvoraf et havde Navnet Svinestien og et andet Hundehullet; et frygtsomt Forsøg, som fire enige Kammerater kunde gøre paa at pynte lidt op i deres fælles Værelse, standsedes straks af de ældste i fjerde og femte Klasse. De rev et Bordtæppe itu, slog Blækklatter paa Portrætterne og bar Sne op paa Bordet. At »holde Udstilling« blev betragtet som uværdigt for en Herlovianer.

Altsaa vare alle ude i deres Fritid. Men paa Slaget tolv kimedede den store Klokke ud over Egnen, og naar den havde slaet sit sidste Slag, maatte alle være forsamlede i Spisesalen. Der blev bedt en Bordbøn, og straks efter begyndte Maaltidet. For mange var dette den værste Tid paa hele Dagen, fordi der om Vinteren undertiden — ingenlunde regelmæssigt — kunde blive budt os Mad, som ikke var til at faa ned. Og nogle af Lærerne havde den Skik at tvinge os til at spise store

Portioner af denne afskyelige Føde. Værst var den gamle Nailik — til daglig en hæderlig Pebersvend, som underviste i Græsk og Latin og dyrkede sin Have med Flid og Omhu. Han tog med Fingrene store Fedtklumper og smed dem over paa den Drengs Tallerken, som nødigst spiste Fedt, eller han tilmaalte en anden en saadan Portion »brune Bønner«, at de til sidst sade Drengen i Halsen, uden at han derfor slap for Resten.

Naar saa denne Tortur var overstaet, saa begyndte Læsesalen og Skolen igen lige til Kl. 6. Fra 6—7 var der atter Fritime, og jeg tror nok, at det om Vinteren var paa den Tid, at de fleste af os følte Savnet af vort Hjem haardest. Kl. 7 samledes vi paa ny i Spisesalen — til kold Mælk og Rugbrød med Ost. — Kl. 7 $\frac{3}{4}$ Læsesal, Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Aftensang, og saa var Dagen forbi. Thi Kl. 10 skulde vi være i Seng.

Maaske er alt dette forandret siden. Men saaledes var Rammen om vort daglige Liv, da vi vare Herlovianere. Det havde altsammen været til at udholde, og Kammeraternes Raaheder ogsaa, om der blot et Sted i disse store Bygninger hav-

de været en Stue med et Menneske — helst vel en Kvinde — med hvem vi havde kunnet tale som de Børn, vi vare. Men ingen søgte vor Fortrolighed, ingen vilde tage imod den, selv om Længslen efter en Smule af den Ømhed, vi kendte hjemmefra, kunde være ved at sprænge alle Skranker. Lektier og Prygl — det var Lærernes eneste Opdragelsesmiddel. Slagsmaal og Drilleri — der var Kammeraternes mindst fordærlige Eksempel. Og derfor kunde en Herlovianer den Gang Tid til anden føle sig saa ensom, ligesom langt, langt borte fra den lyse Verden, hvor Børn vare sammen med deres Forældre, og hvor der var et fredhelligt Sted, som var et Hjem. Vi talte aldrig med hverandre om vore Hjem. Instinktmæssig forstode vi, at Tanken paa dem var det ukrænkelige Eje, som aldrig kunde lægges blot for de andre, fordi den mindste Berøring af disse Hænder vilde være at tilsmudse det. Og vi vidste ogsaa, med mindre Klarhed end nu, de mange Aar efter, at Drengen paa Herlufsholm var en helt anden end ham, Faderen og Moderen kendte i Hjemmet, hvor han havde Lov at være Barn, og hvor han baade

kunde græde og lege, som han havde Trang til.

Om alt dette vidste den gamle Ekscellence inter, da han var Forstander paa Herlufsholm Skole og Gods. Aldrig havde nogen af os turdet blot tænke paa at fortælle ham det — og det var ikke heller hans Sag at høre paa disse Klager. Oppe fra sin Balkon saa han os lege støjende og ivrigt, og den gamle røde Gaard midt i de store Skove matte synes ham et herligt Sted, hvor Drengene med fast Haand formedes til Mænd. Han vidste ikke, at det netop var disse Skove, Aaen og de vide Marker med Gærder og Hegn, som gav vor Sjæl og vort Sind saa stærke Indtryk, at hverken den pedantiske og ufrugtbare Undervisnings Støv eller et aldrig iagttaget og derfor uhæmmet Drengetyranni kunde kvæle det gode og sløve det friske, som var i os. Det er denne Herlufsholms Natur — i hvis Skød den gamle Forstander har fundet sit sidste Hvilested — der for mange af os er blevet det Skønhedsbillede, vi have bevaret inderst inde, og som vi skyldte mere Taknemmelighed end nogen Hører og nogen Pebling.

I den foregående artikel, »Herlovanere«, fortæller en gammel discipel om sine varige mæn af skoletiden på Herlufsholm.

Hvis nogen af den grund skulle have lyst til at aflægge Stiftelsen et besøg, kan det lade sig gøre, idet tidsskriftet »Hver 14. Dag« omtrent samtidig, nemlig i 1896, sendte en korrespondent til Skolen.

Resultatet af besøget viser, at sandheden kan anskues fra mange vinkler, og at et kun overfladisk kendskab til de faktiske forhold heller ikke dengang afholdt journalister fra at skrive den historie, som »folk« formodedes at ville have. Og romantisk er den jo:

Naar vi følge opad Susaaens høire Bred, komme vi forbi Magle-Mølle-Papirfabrik og derpaa ad en Vei, der slynger sig gjennem Skoven, efter 20 Minuters Gang til Herlufsholm. For at komme ind ad den paa Titelbilledet antydede Side gaa vi gjennem »Nyhavn«, derpaa nord om Gaarden og bøie fra Alleen imellem 2 Funktionærboliger ind paa »Nyvei«, der sees paa Tegningen. Vi komme først forbi (forrest tilhøire) »Store-Pil«, som enhver Herlovaner betragter med Ærbødighed. Nogle antage den for plantet af Herluf Trolle, Andre endog af de sidste Munke. Saa gammel er den vel neppe; men den har i hvert Fald oplevet meget indtil denne Dag, da den kun er en ærværdig Ruin. Omkring dens gamle, veirbidte Hoved kredse endnu utallige Sværme af Krager og Alliker, og under dens Skygge var og er endnu Disciplenes gamle Langboldplads.

Et Par Skridt videre fører os forbi Rektorboligen tilhøire og Kirken med den gamle Klosterbygning tilvenstre. Lige for, i Baggrunden, sees den egentlige Skolebygning med Klasserne, Bolig for Disciplene og de ugifte Lærere m. m.

Vi komme lige til Kl. 11, da Formiddagstimerne høre op, og Disciplene

myldre ud. Lad os følge Strømmen, der gaaer ud til Sportspladsen Langs Alleen, indrammet af Skov paa de tre andre Sider strækker sig et Terrain paa en 7 Tdr. Land, som af den nuværende Forstander er indrømmet til de forskjellige Slags Sport: Cricket, Fodbold og Lawn-Tennis. April-Solen ligger varmt over den hele Slette og Skovkanten, der dirrer i Forarsornemmelser, og en Mængde Disciple i Skjortærmere ere i livlig Bevægelse spredte over Terrainet. Man forstaaer, at der her udvikles gode Muskler i disse unge Arme og Ben, og at de Bjerge af Kjød eller Flæsk, der om lidt ville blive satte frem for dem derovre i Spisesalen, kunde forsvinde som Dug for Solen. — Det er dog kun en Del af Disciplene, som her ere i Virksomhed; andre sværme imens omkring i de deilige Skove, hvor Skovbunden alt saa smaat begynder at pippe og hvor de flygtende Raadys hvide Speile forsvinde i Krattet. Om faa Uger vil et yppigt Tæppe af Anemoner, Hanekam, Gjøgeurt og Bukkar brede sig under Træerne og fylde Skoven med sin berusende Duft; og naar saa om nogle Uger Bøgen slaaer sit lyse Telt ud over al denne Herlighed, medens Nattergalens lange Toner anføre den hele Fløite-Kon-

cert — ja saa er det ikke saa galt at være Discipel paa Herlufsholm!

Endnu andre af Disciplene ville vi, da det netop er Badedag idag, træffe ovre i Badeanstalten. Der er Tid til, at vi endnu inden Middagsbordet kunne tage denne i Øiesyn. Det er en lille fix Bygning i gammeltydsk Stil, som af den nuværende Forstander er sat i den gamles Sted og netop i Vinter for første Gang er tagen i Brug. Med sit Bindingsværk, sit høje Tag i Korsform, paa hvis Midte en lille Tagrytter kneiser, gjør den et meget tiltalende Indtryk. Gjennem et Forrum træde vi ind i Tværhallen, et eneste stort Rum, forskallet til op under Hanebjelken med ferniserede og dekorerede Brædder; den nævnte Tagrytter tjener som en mægtig Ventilator, og de store Buevinduer kaste et bredt Lys over det smukke Terrazzo-Gulv. Paa begge Langsider 6 Baase, aflukkede med høje Marmorplader; over hver en Bruse, og udenfor Baasene udskaarne Stole til at anbringe Tøiet. I Midtgangen er der rigelig Plads for den tilsynshavende Lærer. Paa et Vink af denne styrter Vandet ned over 12 glade Dreng, der juble i den varme Regn og til Slut faae en kold Overbrusning. Alt er renligt og nydeligt, og Anstalten synes at være en Mønster-Indretning i sit Slags. Hver Discipel faaer, i Tiden fra Sommerbadningens Ophør til den igjen begynder, hver Uge et saadant Bad.

Nu er Klokkeren 12. Middagsklokkeren ringer, og vi begive os med Lærere og Disciple over til Spisesalen for at deltage i Skolens Middag, hvortil enhver Fremmed, der indføres af Rektor eller en Lærer, er velkommen.

Vi træde ind i den gamle Klosterbygning, Klosterets Borg. Dennes 4 Fløie, hvoraf Kirken udgjør den ene, omslutte en stor Gaard med en Borgvind i Midten. Langs de 2 Sider ud mod Gaarden løbe aabne Arkader; den tredie, en hvælvet Gang, der fører til Kirken, er med det tilstødende Refektorium (maaske Konventstue — nu »Oldnordisk Museum«) noget af det sidste, der er tilbage fra

Munketiden, Munkenes sædvanlige Vei til Kirken; man synes endnu at høre deres Sandaler slæbe henad Fliserne, naar de i Nattens Mørke med deres Lygter gik til Vigilierne.

Ad den brede, statelige Trappe i Hovedfløien stige vi op til en Korridor, ved hvis ene Ende findes Forstanderens Leilighed og Festsalen, ved den anden Spisesalen. Festsalen er rigt dekoreret af Hilcker — vistnok hans sidste monumentale Arbeide — med et pragtfuldt kassetteret Loft, under det en bred Frise med Figurer og paa Døre og Panelværk svagt stiliserede Planter, alle tegnede af Hilcker efter Naturen i Herlufsholms Omegn. Paa Væggene oliemalede Billeder af Stifterne og Herlufsholms Forstandere. Her holdes »Trolleballet« paa Stifterens Fødselsdag (14de Jan.), 2 større Baller med Komædie og Koncert, undertiden en lille Svingom, musikalske Præstationer eller Foredrag.

Men vi skulde ind i Spisesalen. Det er en stor Sal med mørkt ferniseret og farvesmykket Bjelkeloft, med 2 mægtige Kamener i Frederiksborgsk Stil og en Frise af Vaabenskjolde under Loftet. 2 lange Borde samle her Middag og Aften Disciple og Lærere. Disciplene staa allerede hver bag sin Træstol, vi finde i en Fart vor Plads, Bordbønnen fremsiges, med et Ryk flyve alle Stolene tilbage, man tager Sæde, og en livlig Mumlen lyder gennem Salen. De store, bedækkede Fade, der bæres ind af Tjenerne, gemme en mere end almindelig solid Kost, der i Forbindelse med den regelmæssige Dagsorden og det meget Friluftsliv lægger en Grundvold for Sundheden, der neppe kan være bedre. Som Exempel paa, hvad Vintersæsonen kan præstere, kunde maaske nævnes: en Gaas til 6, en And til 3, en Høne til 2; for de Yngres Vedkommende noget mindre. Man har en tryk Følelse af, at Drengene bliver mætte.

Efter Middagen starter $\frac{1}{2}$ à $\frac{3}{4}$ Times Fritid, inden Forberedelsen til Eftermiddagstimerne begynder. Saa følge de tre Klassetimer, der dog ere stærkt brudte

ved Gymnastik- og Sang-Timer. Fra 6—7 fri, Kl. 7 Aftensbord, Kl. 8 $\frac{1}{2}$ atter Forberedelsestid. Øverste Klasses Disciple ere dog i H. t. deres Forberedelse ikke bundne til bestemte Tider og have i det Hele flere Privilegier.

Som Dagen begynder med Lovsang, saaledes ender den ogsaa med Lovsang, Kl. 9. I Sommermaanederne flokkes paa denne Tid mange fra Gaarden og Spaserende fra Nestved under Lovsangsalens Vinduer. Den sidste Stribe af Guldskaeret over de takkede Gavle og Skovenes Tøppe er svundet, en forunderlig Fred hviler over den gamle Gaard og den skønne Egn, og man mindes Ordene i Rodes smukke Sang:

»Og daled Sol i Vester under
Aftenklokkens Klang,
Da mødtes Psalmetonen med
Nattergalens Sang
Og signed Freden under Bøgens
Stammer.«

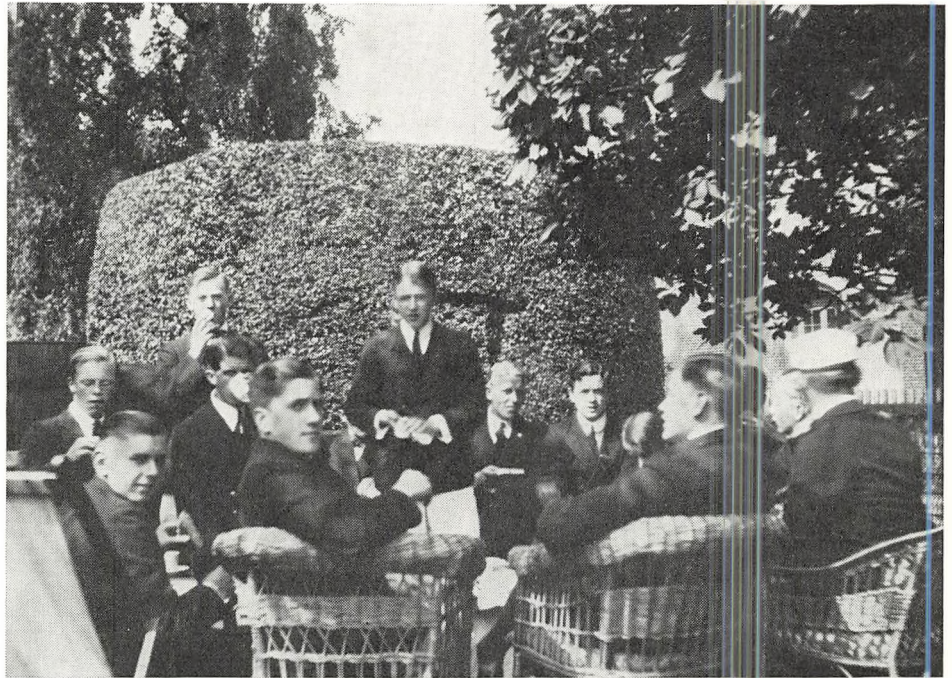
H. H.

NISSEVISE

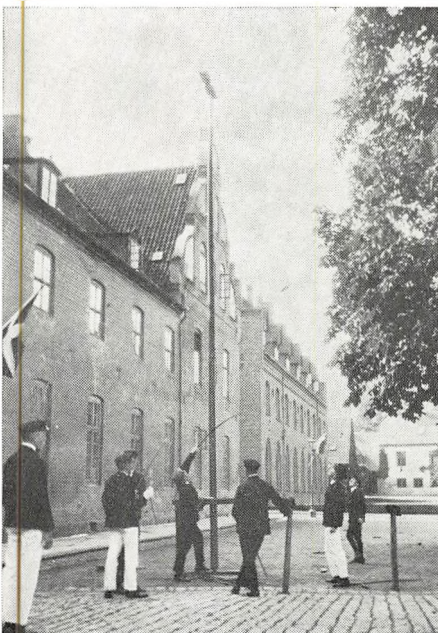
+ BILLEDER FRA FUGLESKYDNINGEN 1921

Tolv overlevende af fjorten af »den gode årgang 1922« mødtes i juni måned på Herlufsholm og på hotel Vinhuset for at fejre 50 års jubilæum.

En af deltagerne, Viggo Glente, ex-politimester — nu hus- og havemand på Samsø, havde til lejligheden gravet sin »nissevise« frem, og vi gengiver nedenfor den festlige tekst, som en og anden sikkert kan nikke genkendende til. Viggo Glente gør opmærksom på, at det er vigtigt, at melodien, »Vila vid denna källa«, ihukkommes under læsningen. Som det fremgår af visen, var middagsfesten på Dømus Vini med koner:

Redaktionens arkiv, en lille brun kuvert, rummer desværre ikke billeder af årgang '22, men ingeniør Edward Møller ('21) har sendt disse billeder fra Fugleskydningen den 20. august 1921.

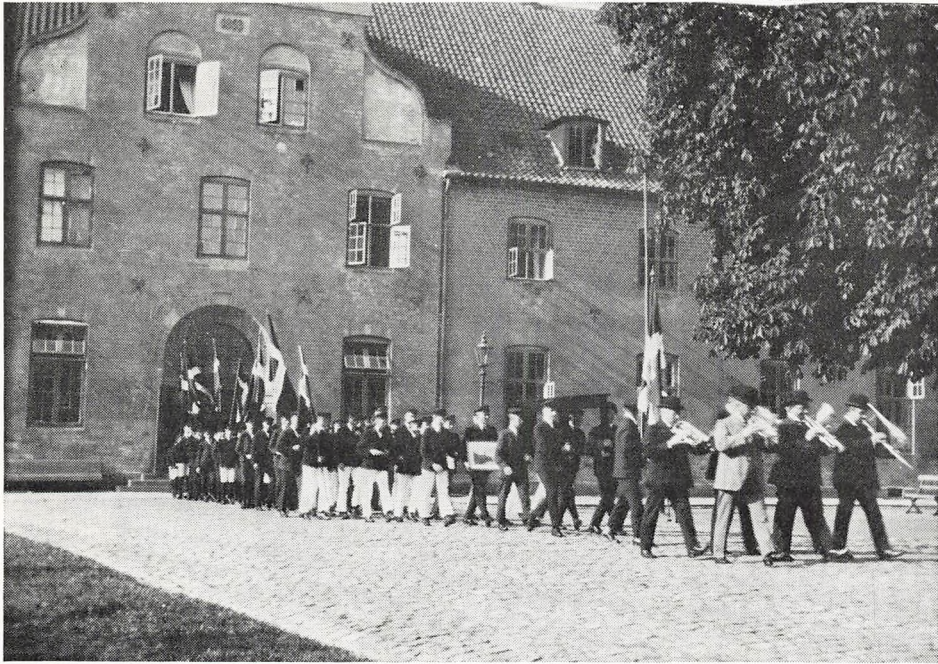

Vel mødt igen på Huset,
så kan vi atter fatte kruset,
frænder og frænders freller,
ærbare koner, kronet med papir.
Kære som sitter dære
og staver møjsomt kragetære,
hvordan kan det dog være,
at du nu ser så rædsomt gammel ud.
I livets dans du sloges
med de andre drenge
om pi'r og tjans.
Frisk mod du gamle nisse,
en furet pande klær en jubilar.
Du er måske ble't far,
kan hænde farfarfar.
Freu' dich des Lebens som det var.

Pi'r si'r at herloviauer'
er none slemmer bavianer,
langt værre end man aner,
og det er faktisk rigtig synd for dem.
Undskyld I kære brude
med sølv i håret, guld forude,
det er for sent at tude,
men kors og bånd og stjerner skal I få, —

i næste liv, så sidder du
på gyldne skyer du søde viv.
Oh, du mit livs Elvira
du lønnes stort, om også noget sent.
Mon du dig trøstet har?
Næ, næ, jeg siger bar'
freu dich des Lebens som det var.

Heis sa', at vi var flinke
og ingen af os egentlig sinke,
men at vi ej sku' tænke
og tro, at vi ku' bli' til noget stort.
Femtio år er gået
og strid og nid er overstået,
selv har vi nu forstået,
vi går i ring og ender hvor vi stod,
ved Susås bred
og under Herluf Trolles mure
vi lo og græd.
Sådan, oh, kammerater
kan vi nu drikke vores gensynsskål.
Skål alle hver især,
og dem der ikke er,
skål og et leve skolen her.

BERIGTIGELSE

I anledning af sidste nummers interview med bestyrelsen har juniormedlem, stud. med. Mikkel Vass-Sørensen ('70) ønsket at få præciseret, at han ganske vist har udtalt sig som refereret i forbindelse med diskussionen om alkoholens skadelige virkninger, men at han hellere ville have sagt noget andet.

Dette være hermed oplyst.

HERLOVIANSKE AVNE

VED SVEN TITO ACHEN ('40)

Kære Achen.

Da jeg engang sidste år læste artiklen i august nummeret af »Herlovianeren« om de Herlovianske Avne, lovede jeg mig selv, at jeg ved lejlighed ville tage mig sammen og sende et par linjer. Artiklen var morsom, og emnet må da have mange gamle diples interesse.

Først et par mere eller mindre »korrekte« forkortelser:

Fløre = Flyveøre,

H. Rosenmeier ('50).

Losse = Ledertoug tosse?

N. J. Ledertoug ('51).

Flille = Flyveørelille,

J. Rosenmeier ('52).

Nalle = Nørballe,

A. F. C. G. Nørballe ('53).

Sleter = Sløve Peter, P. Holm ('54).

Blyret = Bløddyret, L. Konow ('54).

Nøster = Niels Køster ('54), kan forveksles med »nyster« = nonnebryster = gul budding).

Torten = Tissevorten. Også en fra '54 — min diskretion forbyder mig at videregive yderligere detaljer!

Flüt = Flemming Lüttichau (VII '54).

Dille = Dybkilde, L. Dybkilde (IV '52).

Flindst = Flyveøremindst,

S. Rosenmeier ('56).

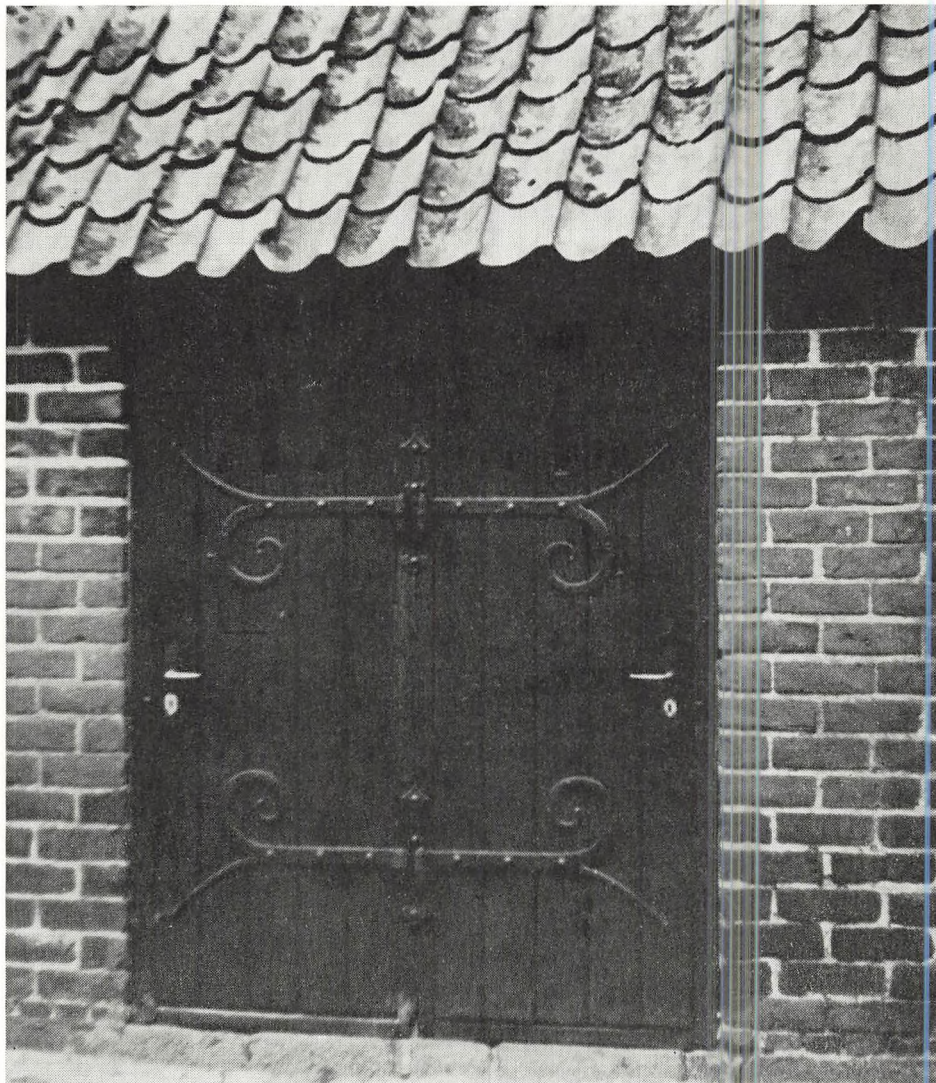
Nud = Negertud, J. J. J. Ejlersen (VI '54).

Ollen eller Olmen (normalt i bestemt form) = adjunkt Egholm.

Prom = Pruhestevom? adjunkt Juel Møller (oversættelsen er usikker).

Nogle andre øgenavne, der ikke er forkortelse, kan for fornøjelsens skyld nævnes:

Pift (gymnastiklærer V. Skovby), Tuten (adjunkt J. Andersen), Tvissen (adjunkt Illum), Manden (adjunkt Bennicke), Kluk (adjunkt Winther Hansen), Tudsen (frk. Weismann, vikarierende sygeplejerske ca. '50), Amorina (kvindelig vikar i fysik omkring '54, jeg har glemt navnet), Ping (adjunkt Levinsen), Damen (sygeplejerske frk. Storm — senere gift med en gammel dipel. Navnet »Damen« var udpræget frk. Storms, men

blev i en periode efter hendes afgang fejlagtigt anvendt på efterfølgeren, som dog senere korrekt blev benævnt »sejerske«, Mox (O. Borch ('55) — opkaldt efter en tegneseriefigur »Mærkelige Mr. Mox«).

Da De jo så åbenbart interesserer Dem for »sproget«, har jeg løbet mit eksemplar af Neergårds ordbog igennem, som jeg i tidens løb har forsynet med lidt tilføjelser. Om disse er optaget i Deres egen senere bog, ved jeg ikke, jeg har den ikke. Hvis jeg derfor ulejliger Dem med unødigt læsning: ærbødigst undskyld.

Til sagen:

BG: Den ene halvdel af »flåden« — to gamle redningsbåde, som udlåntes til

diplene. En dipel fra VII'ende var Admiral og havde opsynet med bådene.

Bum -s: Af botanikum. Lille lokale bag »Store Lal«, hvor man snittede i blomster.

Bus -s: Af badehus. Lå på engen syd for Kalkutta.

Bul -s: Af barnesjæl. Heraf verbet »at bæle« = at lege eller lave sjov.

Damen: Se ovenfor under navnene.

Dek -s: Af dipelbibliotek. Ligger på østsiden af Nyvej nord for kirken.

Dipelblodstræet — også dipelsorg.

»Diplen«: Senere arter udkommet i lang årrække.

Fugleskydning: Løbende Plebs inden for og uden for Snorene, senere genindført. Normalt dipel fra II klasse. At være

ARVEN

Plebs inden for Snorene var et hædershverv, der tildeltes »tålelige« unger og medførte mulighed for spisning af en del wienerbrød + drikkepenge fra gamle dipler, som der blev hentet øl til. Plebs uden for Snorene, der fik de ubehagelige ture til Næstved og Lille Holsted, var de upopulære unger.

Fysikum: Fysiklokale.

Fuen -s: Af fællesstuen. VII's opholdsstue.

Galen -s: Af gymnastiksalen.

Gangbroen: Nedrevet omkring 1960.

Gragen: Senere granplantagen ved skrænten i Friheden.

hov!: Sparke brugtes, så længe »gamle vus« stod bag skolebygningen — til omkring 1958. Dørene var her forsynet med metalbeklædning i sparkehøjde. Der var på vus otte »muligheder«, og kun for to af dem kunne låses. VII'erne havde nøglen — de øvrige klasser havde hver sit faste vus.

HT: Den anden halvdel af »flåden« — se BG.

Islov: Isen prøves af VII'ende der løber i kæder over den. Skolens jubel, hvis isen bryder under prøven, kender ingen grænser.

Karl Bøv: Skolens sidste taffeldækker; hængte sig ca. 1952.

Klassetæv: Fandtes stadig omkring 1950.

Korpset: Bevæbnede efter krigen med »organiserede« tyske rifler. Skydeøvelser afholdtes indtil omkring 1954 på Husarregimentets skydebane ved Dybsø Fjord. Riflerne måtte afleveres omkring 1965 — de var da nærmest livsfarlige.

Kuset: Nedrevet ca. 1960.

Lal -s: Af læsesal, se dette. »Store Lal« — ligger i Museumsbygningen.

Natkafeen: Kaldes »Neen«.

Nært: Se artiklen i Herlovianeren august 1971.

Nærtikum: Naturhistorielokale.

Oldbræk: Senere betegnelse for faget oldtidskundskab.

Pornografikum: Lille rum på dek, hvor bøger, som diplene ikke må låne, opbevares.

Ryle -s: Af »at ringe fra vylen«. Der ringes med en klokke ved frikvarter og lign.

Sejerske -s: Af sygeplejerske.

Skaven: Nedlagt ca. 1952.

Skræppe: Urt! Stænglen bruges som kasteskyts, specielt mod unger, der er på sejltur i BG eller HT.

Spladsen -s: Af sportspladsen.

Spime -s: Af sportstime. Tvungen sportsudøvelse en time efter skoletid.

Store Pil: Vættet vinteren '53 eller '54.

Sus -s: Af sygehus. Bygning overfor dek på Nyvej.

Totte -s: Af tepotte.

Vandremad: Se trafikmad.

Vuen -s: Af vuggestuen. I's sovesal, ligger øverst i Klosterbygningen.

De venligste hilsener.

C. C. Abnfeldt-Møllerup ('55).

Herlufsholm-Fonden har for nyligt modtaget et meget stort bidrag, nemlig en arv på næsten halvanden million danske kroner fra dansk-amerikaneren Alfred Jacobsen. I en meget ung alder drog Alfred Jacobsen til Amerika. Han startede fra neden og nåede helt til tops i oliebranchen. For godt tre år siden døde han uden at efterlade sig familie. Testamentet delte arven ligeligt mellem danske og amerikanske almennyttige formål. Af den danske part på ca. 20 millioner danske kroner er et så betydeligt beløb tildelt Herlufsholm-Fonden, selv om Alfred Jacobsen ikke havde nogen tilknytning til Herlufsholm. Testamentets bestemmelse lagde afgørende vægt på at støtte formål, som var uafhængige af statens støtte og indflydelse. Herlufsholms frie status var af afgørende betydning og Herlufsholm-Fondens funktion som økonomisk uafhængig og uforpligtet formidler var ligeledes en vigtig forudsætning.

Forhandlingerne om beløbets anvendelse er nu i gang. Men begivenheden markeredes straks med, at der nu for Herlufsholm-Fondens regning i Frankrig støbes en ny klokke til det lille tårn på klosterbygningen. Herlufsholm-Fondens bestyrelse har foreslået, at Alfred Jacobsens navn støbes i klokken. Den gamle klokke blev fremstillet under krigen af svage materialer, og den er nu så medtaget, at knebelen har måttet tages ned.

Mens Alfred Jacobsens klokke støbes i Frankrig, diskuteres mange spændende projekter. Måske bør Herlufsholm have et pigekollegium, men også et spørgsmål om mulig indretning af sløjde- og hobbylokaler i den tomme biblioteksbygning er på dagsordenen. Nye biologilokaler er også tiltrængte, men et stedse uhyre vigtigt område er fripladserne. Omkostningsniveauet presser stadig skolepenge i vejret, og Herlufsholm-Fondens bestyrelse anser det for nødvendigt at have fornøden kapital i ryggen til at dække et stadig større behov for fripladser.

Klaus Aarup.

HERLOVIANERSAMFUNDETS REVIDERED E LOVE

§ 1.

Enhver, der har været discipel på Herlufsholm (selvom han ikke er dimitteret derfra), der er eller har været lærer ved skolen, eller som står eller har stået i embedsforhold til stiftelsen, har adgang til at indtræde som medlem af Herlovianersamfundet.

Forhenværende disciple må dog være fyldt 16 år inden optagelsen.

§ 2.

Samfundets bestræbelser går ud på at bevare den kærlighed, hvormed herlovianere omfatter den fælles fostermoder, og det bånd, der i barndommen knyttede dem så broderligt sammen. Det er derfor samfundets opgave dels at komme trængende kammerater til hjælp, dels at vedligeholde og udvikle medlemmernes tilknytning til hinanden.

§ 3.

Understøttelsen kan tildeles såvel ældre som yngre herlovianere enten som gaver eller som lån. Gaver ydes som hjælp til at påbegynde eller fortsætte studier eller skaffe adgang til en livsstilling og endvidere til herlovianere, der ved alderdom, sygdom eller på anden måde er kommet i trang. Lån ydes rentefrit, men sikres ved kaution eller på anden betryggende måde.

Fremdeles kan samfundets midler anvendes til afholdelse af generalforsamlinger og møder i selskabeligt øjemed og til udgivelse af litterære arbejder eller lignende, der har interesse for herlovianere. Bestyrelsen kan endvidere udgive et medlemsblad, der tilstilles medlemmerne gratis, samt afholde de til inkassation af medlemsbidrag, tryksager m.v. fornødne udgifter.

§ 4.

Kontingenter fastsættes ved hvert års ordinære generalforsamling. I indkaldelserne til ordinær generalforsamling anføres bestyrelsens forslag om kontingen-

tets størrelse for det løbende regnskabsår. Forslag om ændringer på mere end 25% af det sidst gældende kontingent skal dog behandles efter samme regler, som gælder for lovændringer.

Livsvarigt medlemskab kan opnås ved een gang for alle at betale 20 gange det gældende fulde kontingent.

For de 8 yngste årgange er kontingenter halvdelen af det kontingent, der gælder for de øvrige medlemmer.

Pensionister, som ønsker det, kan betale det foran nævnte reducerede kontingent.

Har et medlem ikke betalt kontingent i 3 år i træk, betragtes han som udtrådt og kan ikke genoptages, før restancen er betalt.

Når økonomiske forhold taler derfor, kan bestyrelsen dels indrømme hel eller delvis kontingentfritagelse for en begrænset periode eller for stedse, og dels eftergive eventuelle restancer.

§ 5.

Den del af samfundets formue, der ikke indgår i den almindelige drift, skal være anbragt i børsnoterede obligationer eller på anden efter bestyrelsens skøn lige så betryggende måde. Værdipapirerne skal være deponerede i et anerkendt pengeinstitut.

Samfundets formue, renter og kapital samt øvrige indtægter kan af bestyrelsen anvendes til fremme af Herlovianersamfundets formål.

§ 6.

Bestyrelsen består af mindst 5, højst 7 medlemmer, hvoraf det ene på valgets tidspunkt skal henhøre til de 5 yngste årgange. Formanden vælges af den ordinære generalforsamling for 2 år ad gangen, og de andre medlemmer ligeledes for 2 år ad gangen, således at der hvert år afgår halvdelen. Afgående bestyrelsesmedlemmer kan genvælges.

Foruden bestyrelsen vælger generalforsamlingen en revisor og en decisor samt suppleanter for samme.

Hvis bestyrelsen eller mindst 5 medlemmer forlanger det, skal afstemningen foregå skriftligt.

Bestyrelsen vælger af sin midte en næstformand, en kasserer og en sekretær.

Bestyrelsen bestemmer iøvrigt selv sin forretningsorden og er beslutningsdygtig, når mindst 3 medlemmer, incl. formanden eller næstformanden, er til stede. Den fungerende formands stemme er afgørende i tilfælde af stemmelighed.

§ 7.

Hvert år før 1. april afholdes den ordinære generalforsamling, hvortil indvarslens en gang i »Berlingske Tidende«, medmindre bestyrelsen træffer bestemmelse om, at generalforsamlingens afholdelse bringes til medlemmerne på anden måde.

§ 8.

På generalforsamlingen, der med simpel majoritet vælger en dirigent, afgiver bestyrelsens formand beretning om samfundets virksomhed i det forløbne år og om, hvad der iøvrigt er foregået af interesse for herlovianere.

Kassereren fremlægger til godkendelse eller anden beslutning samfundets og de under samme hørende legaters regnskaber samt statusoversigt.

Årsberetningen med regnskab og medlemsfortegnelse sendes samtlige medlemmer portofrit.

§ 9.

Forslag, som samfundets medlemmer ønsker behandlede på den ordinære generalforsamling, skal tilstilles formanden senest 14 dage — forslag til lovændringer dog senest 4 uger — før generalforsamlingens afholdelse.

§ 10.

Generalforsamlingen er, når lovlig indvarsling har fundet sted, beslutningsdygtig uden hensyn til, hvor mange medlemmer der er mødt.

Alle beslutninger tages med simpel

stemmeflerhed af de tilstedeværende. Afgives lige mange stemmer for og imod et forslag, er det forkastet.

For så vidt et forslag går ud på forandring af lovene eller samfundets opløsning, kræves der dog, at mindst $\frac{1}{8}$ af samfundets medlemmer ifølge den sidst afgivne medlemsliste er til stede, og at af disse mindst $\frac{2}{3}$ stemmer for forslaget. Skulle på den pågældende generalforsamling et så stort antal ikke være til stede, men har dog $\frac{2}{3}$ af de mødende stemt for forslaget, sammenkaldes snarest muligt ny generalforsamling med 14 dages varsel, og på den skal beslutningen gyldigt kunne vedtages med $\frac{2}{3}$ af de afgivne stemmer uden hensyn til antallet af de mødende medlemmer.

§ 11.

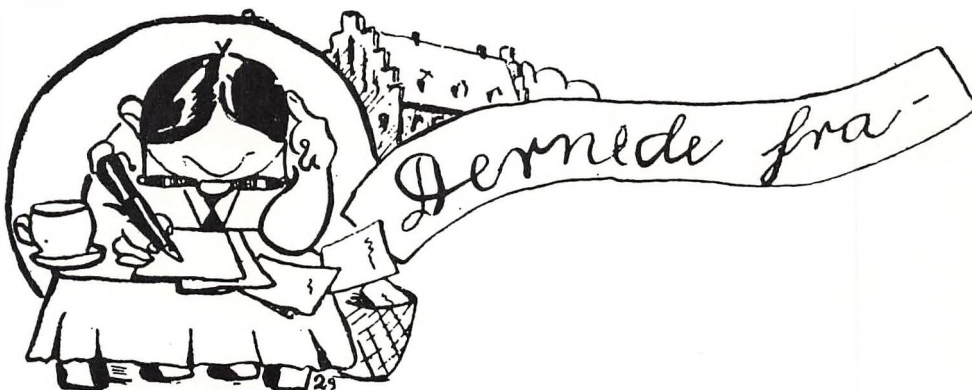
Ekstraordinære generalforsamlinger, der indvarsles på den i § 7 nævnte måde, kan indkaldes af bestyrelsen eller på begæring af 25 medlemmer.

§ 12.

Senest 14 dage efter afholdelsen af en generalforsamling kan bestyrelsen bestemme eller mindst 25 medlemmer fremsætte krav om, at en forhandlingsgenstand, som har været under afstemning på generalforsamlingen, gøres til genstand for urafstemning blandt samfundets medlemmer. Urafstemning med hensyn til valg iflg. § 6 kan dog ikke finde sted.

Urafstemning skal ske snarest muligt. På stemmesedlerne skal afstemningstemaet angives på samme måde som på generalforsamlingen. For at en stemmeseddel skal være gyldig, skal den være underskrevet af det pågældende medlem personligt samt være bestyrelsen i hænde inden en af denne fastsat frist, der ikke må overstige 3 uger fra udstedelsens dato at regne. Medlemmerne i udlandet kan dog i stedet for at benytte ovennævnte stemmeseddel afgive svar telegrafisk.

Som ændret senest ved generalforsamlingen den 2. maj 1972.

Herlufsholm har i løbet af de sidste syv år været igennem en forrygende udvikling. Fra i 1966 at have været en helt igennem konservativ skole med strenge regler for »de små« og vidtgående privilegier for »de store«, er Herlufsholm nu en skole, hvor de strenge regler er lempet og de vidtgående privilegier borte. I det hele taget er skolens ydre billede af forholdene påfaldende ændret, og skolen tjener da heller ikke mere det formål at opdrage og undervise én bestemt klasses børn.

Men ikke nok med det. Selv om en masse barrierer er brudt ned og velfærdsamfundets billede er påført Herlufsholm, er skolen stadigvæk en éner hvad angår synspunkter om aktuelle forhold. De moderne bygninger med deres fine indretninger, det forbedrede miljø, tilnærmelsen mellem lærer og elev o.s.v., har heldigvis ikke gjort skolen upolitisk og fået den til at indordne sig under en behagelig inaktivisme. Herlufsholm balancerer ikke mellem to ekstremiteter som så mange andre skoler, men har en klar linje, som for udenforstående måske synes yderligtgående højreorienteret, men som er en naturlig konsekvens for skolens fortsatte eksistens.

Herlufsholm befinder sig i en krise. Kan skolen overleve i dette samfund, hvor ingen må have for meget, men alle må have for lidt —? Fordi vi befinder os i denne situation, må mange reformforslag, som nok synes berettigede, gemmes væk i en skuffe, og gangen på skolen kø-

res efter gamle normer. Vi kan sammenligne Herlufsholm med en forretning: Synes kunden ikke om varenes kvalitet, køber kunden ikke mere i samme forretning. Det samme gælder for Herlufsholm: Slækker skolen på reglerne, så den bliver ligesom alle andre skoler, er der ingen forældre, der vil sende deres børn hertil, for så kan børnene lige så godt sendes til en kommuneskole, hvor skolegangen tillige er gratis.

Herlufsholms berettigelse som institution betinges for det første af forældrenes indstilling, idet forældrene råder over pengemidlerne, for det næste af eleverne, idet eleverne bor og færdes her. Her må lige påpeges, at dette argument: »Jamen, de fleste af eleverne er udenlandsdanskere«, ikke er sandt. De (vi) er et fåtal. For øjeblikket er der ca. 200 kostelever på Herlufsholm, og selve dette fakum giver i sig selv ingen øjeblikkelig bekymring m.h.t. skolens berettigelse som institution. Det farlige består deri, at vi er kommet i den modsatte grøft siden 1966. Genemfører skolen en for udstrakt liberalisering, altså i samme takt som i de foregående syv år, frygter jeg og mange andre dens berettigelse. Derfor må al yderligere liberalisering foregå med dæmpet aktivitet, og mit råd for fremtiden er: fremskridt, men tilbageholdenhed. Ikke videre populært, men kun gennem polarisering kan denne politik tjene formålet.

Steen Skovgaard Larsen,
3. G. S.

FIK-FAK BATØK 1972

Det er sjovt nok — men der var ikke een eneste detalje, der var anderledes end alle de foregående år, bortset fra, at en af de store bøge havde lagt sig til hvile over en del af festpladsen, men det gav bare lidt mere sol, så det gjorde ikke noget.

Nu kender jeg efterhånden en del af dem, der plejer at komme, men der var nu alligevel mange nye ansigter i år, og for dem var det naturligt nyt — det hele.

Det forekom mig, de var usædvanlig længe om at få kæppene hugget til og prøveplantet, men det så ud på ham, der kommer med det her sorte ildvand til skovløberen oppe fra det lille hus ved banen, som om han ikke var spor ked af *det*, for de forsynede sig så godt og rigeligt i mellemtiden, at humør og stemning steg i takt med solen. — Det har gang på gang slået mig, at nok bliver de allesammen et år ældre mellem hver Kristi Himmelfartsdag, men når de sådan stimler sammen om mjødtønderne og får fat i økser og save, flyver de drillende bemærkninger om kvalifikationer, påklædning, hårpragt m.m. gennem løvhanget uden respekt for noget som helst

— akkurat som jeg kan forestille mig, det skete i deres drengeår på de respektive skoler. Så godt som hver eneste deltager har sin egen image, som det jo nu hedder på »dansk«, der giver sig udtryk enten i påklædning som f.eks. hos ham med Sherlock Holmes-hatten (der var nogen, der sagde, der lå en flaske Scotch i den) — eller i medbragt grej som hos ham, der hver gang møder op med sit private snapseglas, der med afsavet fod behændigt er anbragt med stilken i en udhulet hyld, der kan plantes i grønsværen for nu at blive i terminolgien. Så er der osse ham, der altid kommer et par timer for sent, og dem, der kun med besvær kan håndtere værktøjet — det samme og de samme hvert år — men det må jo være det, de glæder sig til at genopleve.

Jeg har aldrig set så mange på pladsen som i år — på et tidspunkt talte jeg mere end 50, hvoraf ikke så få rollinger, der iagttog dysten fra barnevogn — men jeg holdt mig i baggrunden for ikke at forskrække dem. Jeg fik ikke fat i navnet på ham, der vandt, men det er sådan set osse ligemeget, men jeg så da den nypudsede pokal skifte ejermand inden

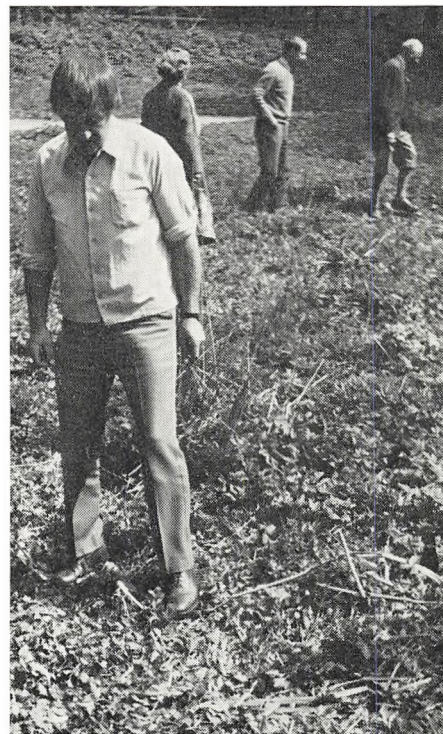
Jeg havde ellers bestemt mig til, at nu ville jeg ikke mere sidde i skjul dernede på Bankovs Plads på Sandstrygersletten i Charlottenlund skov og se på de Herlovianere og Soranere spille Fil-Fak/Batøk og navnlig ikke med det elendige vejr, vi havde haft i den uge, hvor jeg var næsten sikker på at ville rage mig en ordentlig forkølelse til, men jeg véd Pokker ikke, hvordan de arrangører bærer sig ad med at ordne det vejr, for da det så blev torsdag, stod solen højt på himlen over Sundet fra tidlig morgen, og det var dejlig lunt, så jeg luskede alligevel dernedad for at se, hvilke narrestreger de nu havde fundet på til denne 25-års jubilæumsturnering nummer jeg véd ikke hvad.

frokost. Frokosten omtalte jeg vist i fjor — den løb osse af stabelen i det sædvanlige regi — vejret holdt sig hele dagen, og spillernes kræfter svandt, da skyggerne var blevet lange, men på det tidspunkt listede jeg lige så stille af ud til min hule i Dyrehaven, for jeg tør ikke være med, når de går på bakken.

Det er mig en kilde til evig undren, at de kan blive ved med at troppe op om sådan nogle kæppe — men jeg finder nok aldrig ud af det.

Inden jeg luskede af, nåede jeg lige at høre, at der var nogen, der havde lavet en filial i det jyske, hvor de skulle mødes i Vrads Sande ved Silkeborg den 3. juni — men det bliver nu nok for lang en tur for mig, selvom jeg nok tror, jeg kunne lære dem derovre på halvøen lidt om, hvordan man — år efter år — kan få folk til at more sig — uden maske.

Dovregubben.

DEN GAMLE OVERLÆRERS LEGAT

REGNSKAB

A. Beholdning pr. 1.1. 1971		61.190,81	
B. Renter — Overformynderiet:			
31.6. 1971	1.611,35		
31.12. 1971	1.585,92		
	<u>3.197,27</u>		
Renter i Handelsbanken	175,91	3.373,18	
		<u>64.563,99</u>	
A. Udbetalte legater			3.500,00
B. Udgifter:			
Porto, befordring m.v.			175,00
C. Beholdning pr. 31.12. 1971 i Overformynderiet:			
Københavns Kreditforening 13-3 à 6 %	23.400,00		
Østifternes Kreditforening 16-5 à 6 %	1.500,00		
Samme 16-3 à 6 %	28.000,00		
Samme 16-3 à 5 %	2.600,00		
Kontant	594,29		
	<u>56.094,29</u>		
D. Handelsbanken 329765	4.794,70	60.888,99	
		<u>64.563,99</u>	

Regnskabet revideret og beholdningen til stede.

København, den 15. maj 1972.

Legatet kan søges af værdige og trængende enker eller ugifte kvinder til afhjælpning af trang, dog også af værdige og trængende kvinder — ikke under 15 år — til uddannelse (ikke studentereksamen). Fortrin har enker efter og døtre af studenter fra Herlufsholm eller andre herlovianere.

Ansøgninger kan sendes til legatbestyrelsen ved landsretssagfører Jørn Thomsen, Nr. Farimagsgade 3, 1364 København K.

STATENS PEDAGOGISKE
STUDIESAMLING
LERSØ PARKALLE 101
2100 KØBENHÅVN Ø

TROLLEFEST

Søndag den 14. januar 1973 kl. 18.30
afholder Herlovianersamfundet den traditionelle
Trollefest i

Assurandørernes Hus, Selskabslokalerne,
Amaliegade 10, København.

Kr. 80,- pr. deltager (8 yngste årgange halv pris).

**Der serveres en udsøgt middag med vine etc., derefter
dans med Les Lanciers.**

Der vil være etableret bar i lokalerne, og der serveres
god, enkel natmad til lavpris.

MUNTRE INDSLAG I AFTENENS LØB MED FINE PRÆMIER!

Tilmelding senest fredag den 12. januar 1973 til:
Advokat Jan Trier, Frederiksborggade 15, 1360 Kbh. K.
Telefon (01) 14 32 36.

Agitér for tilslutning!